

РЕШЕНИЕ

№ 740

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000503228 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Г. Р. В. срещу решение № 1928/18.07.2022г. на СГС, ГО, 9 състав, постановено по гр.д. № 7460/21г. , с което е отхвърлен иск по чл.49 от ЗЗД.

Жалбоподателят твърди, че атакуваният от него съдебен акт е неправилен. Първоинстанционният съд е възприел неправилно фактическата обстановка, направил е погрешни правни изводи, не е приложил относимата съдебна практика. Съдебното решение е немотивирано. С молбата уточнение на исковата молба е релевирал твърденията си за бездействието на банката, с което го е увредила. По това твърдение и наличието на причинна връзка между действието/бездействието на ответника и настъпването на вредата липсва произнасяне. Присъединяването по право на кредитор с наложени запори върху вземане е гарантирано от правилото на чл.508, ал.1 от ГПК, тъй като третото задължено лице не може да не съобщи какви претенции имат други лица върху вземането, както и какви други запори и по какви претенции са наложени върху него. Позова се на ТР № 2/2013/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС. На основание чл.508, ал.1 от ГПК третото задължено лице трябва да съобщи на съдебния изпълнител за

евентуални претенции за вземането. При неизпълнение на това задължение може да се постави въпросът за ангажиране на отговорността му за вреди, които е претърпял вискателят поради липса на информация относно вземането. Именно в това се изразява бездействието на ответната банка – не е уведомила съдебният изпълнител И. Ч. за наличието на други предходни заповори на трети лица, явяващи се кредитори и които се считат за присъединени вискатели. При наличието на такава информация той е бил задължен да извърши разпределение по реда, предвиден в чл.136 от ЗЗД като вземането на жалбоподателя за трудово възнаграждение е щяло да бъде удовлетворено преимуществено. Първоинстанционният съд е приел, че банката е уведомила ЧСИ М. Б. за предходните заповори по претендираното вземане, с което тя не е действала противоправно. Съдът е кредитирал заключението на счетоводната експертиза без да отчете, че то противоречи на закона. Обезпечено вземане с ипотека/зalog не е еквивалентно на спорно вземане, обезпечено с обезпечителна заповед в обезпечителното производство. С право на предпочтително удовлетворяване се ползва единствено сумата от продажбата на ипотекирания имот и тази привилегия е призната на ипотекарния кредитор, съгласно чл.136, ал.1 ,т.3 от ЗЗД. В случая спорните суми не са събрани от продажбата на ипотекиран имот, а е наложен обезпечителен заповор, който не се ползва с привилегия. Решението е необосновано.

За това моли въззивния съд да отмени първоинстанционното решение и постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск.

„Уникредит Булбанк“ АД в депозиран писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва въззивна жалба. Счита я за неоснователна. Съдът е констатирал последователността на постъпване на заповорите като първи по ред са обезпечителните по чл.397, ал.1, т.2 от ГПК и действието им е предвидено в чл.401 от ГПК. Съгласно чл.509, ал.1 от ГПК банката е имала задължението да предаде обезпеченото със зalog вземане на съдебния изпълнител. Обезпечителният заповор е наложен като обезпечение на бъдещ иск и след постановяване на осъдително решение в полза на обезпечения кредитор банката е изпълнила задължението по чл.509 от ГПК.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и възивно производство по реда на чл.235 от ГПК,

намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е сезиран с иск по чл.49 от ЗЗД във в.р. с чл.508 от ГПК. В исковата молба ищецът Г. В., поправена с молба от 26.08.2021г. твърди, че в негова полза са издадени 7 бр. изпълнителни листа срещу длъжника „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД за неизплатено трудово възнаграждение за главница и лихви. Общата стойност на главницата е 107 319, 39лв. Въз основа на първите два изпълнителни листа са образувани изп.д. № 7084/14г. и 452/2015г. по описа на ЧСИ М. Б.. Като начин на изпълнение е посочил налагане на заповест за спиране на сметките на длъжника в ответната банка. Със заповестно съобщение № 51060/08.07.2014г. ЧСИ е наложил заповест на сметките на „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД в „УниКредит Булбанк“ АД за сумата от 17 824, 28лв. в едно с лихви и разноси. Със заповестно съобщение № 04925/23.01.2015г. ЧСИ М. Б. е наложил заповест върху банковите сметки на същото дружество за сумата 23 266, 50лв., в едно с лихви и разноси. В тридневен срок банката е изпратила писмо до ЧСИ, с което признава вземането и че има наличност по сметките на длъжника, но наложените заповести не са изпълнени и досега. Това е грубо нарушение на чл.508 от ГПК. От виновното неизпълнение ищецът е претърпял имуществени вреди. Поради невъзможност ЧСИ Б. да накара банката да изпълни заповестите, изпълнителните листа са предадени на ЧСИ Г. К. като е образувано изп.д. № 57/2016г. Той отново е изпратил заповестно съобщение до ответника на 11.04.2016г. като в него е записано, че заповестта е изпълнителна и се отнася до неизплатено трудово възнаграждение, което се ползва с право на предпоставително удовлетворяване. На 14.04.2016г. отново е изпратено заповестно съобщение до ответната банка за сумата от 66 228, 61лв., но отново няма постъпила сума. Общата предявена сума към „УниКредит Булбанк“ АД е в размер на 107 319, 39лв. – главница и представлява имуществена вреда. В същото време в полза на друг кредитор „Туризм Иновейтив Трендс“ ЕООД срещу „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД са издадени два изпълнителни листа на 29.01.2016г. и 17.02.2016г. по т.д. № 1538/15г. на САС, ТО, 6 състав, които са представени пред ЧСИ И. Ч. и е образувано изп. д. № 178/2016г., а способът за изпълнение е заповест. Тези изпълнителни листа кореспондират с издадените от СГС в полза на „Туризм Иновейтив Трендс“ ЕООД обезпечителни заповеди от 29.07.2013г. и от 19.09.2013г. Въпреки, че изпълнителните листа в полза на това дружество, са издадени след неговите

изпълнителни титули, респективно наложените запори, ответника ги изпълнява незабавно. Ищецът се е присъединил като възискател на 04.05.2016г. по изп.д. № 178/16г. на И. Ч. като му е представил за изпълнение два новоиздадени изпълнителни листа по гр.д. № 79145/12.04.2016г. на 74 състав на СРС и по гр.д. № 11888/21.04.2016г. Въпреки това съдебният изпълнител не му е позволил да се запознае с материалите по делото като с постановление от 16.05.2016г. му е отказал достъп до документите. Поради това е изтеглил от изпълнителното дело, образувано пред ЧСИ М. Б., изпълнителен лист и с молба от 18.05.2016г. го е представил пред ЧСИ И. Ч. за изпълнение. След това е подал нова молба и му е било разрешено да се запознае с материалите по делото. Тогава е установил, че на 12.04.2016г. един ден след като Банката е получила запорното съобщение от ЧСИ Г. К. е превела по сметка на ЧСИ И. Ч. сумата по другия, вече станал изпълнителен запор. На 13.04.2016г. ЧСИ И. Ч. е извършил разпределение на получените от банката суми като в разпределението на включва нито един работник или служител с признато вземане. Счита, че има съмнение за умишъл за увреждане на правата му от страна на ответната банка поради непознаване на закона и по-конкретно на чл.136 от ЗЗД. Ако е била изпълнила запора на ЧСИ М. Б. и е била превела сумата по негова сметка, то съдебният изпълнител ще спазва закона и ще удовлетвори първо вземането на ищеца и другите работници и служители, които са кредитори от пети ред на чл.136 от ЗЗД и по този начин няма да остане сума за удовлетворяване на вземането на „Туризм Иновейтив Трендс“ ЕООД, който е кредитор от седми ред. По сметките на длъжника е имало достатъчно средства за удовлетворяване на вземането на всички работници и служители в пълен размер. Самата Банка е признала, че по сметката на длъжника има авоар, обезпечаваш в пълен размер дълга на длъжника. Затова счита, че с неизпълнението си на изпратените от ЧСИ М. Б. изпълнителни запори банката е нанесла имуществени вреди на ищеца като го е направила умишлено, защото сама е направила избор по кое запорно съобщение да изпълни и по кое не. Тя е осъществила противоправно поведение, поради което е пасивно легитимирана да носи отговорност. Затова моли съда да осъди ответника „УниКредит Булбанк“ АД да му заплати сумата от 107 317, 39лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, в едно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира

разноски.

Ответникът „УниКредит Булбанк“ АД в депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК оспорва иска. Сочи, че на 03.07.2013г. ЧСИ Р. М. е наложила обезпечителен запор на банковите сметки на „Солар енд бенефит интернешънъл“ ООД с ново наименование „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД в полза на „Туризъм иновейтив трендс“ ЕООД за сумата от 40000евро и 10 000 лв. На 23.09.2013г. същият съдебен изпълнител е наложил обезпечителен запор върху банковите сметки на същото дружество за сумата от 482 273, 68лв. На 11.03.2014г. НАП е наложила запор за сумата от 204 461, 66лв. На 08.07.2014г. ЧСИ М. Б. е изпратил запорно съобщение за същия длъжник, но в полза на ищеца. На 09.07.2014г. банката е съобщила на съдебния изпълнител, че признава вземането, че има наложени запори от други съдебни/публични изпълнители и че дължимите суми не могат да бъдат преведени поради липса на авоар. На 19.06.2015г. ЧСИ Р. М. е вдигнала частично обезпечителния запор за сумата от 6 079, 77 лв. На 30.03.2016г. ЧСИ Ч. е поискал плащане въз основа на изпълнителни листа, издадени в полза на „Туризъм иновейтив трендс“ ЕООД, идентични на наложените обезпечителни запори. На 11.04.2016г. ЧСИ Ч. е изпратил потвърждение за идентичност на вземанията по обезпечителните запори, наложени от ЧСИ Р. М.. На 12.04.2016г. банката е превела на ЧСИ Ч. сумата от 564 194, 55лв. На 02.09.2019г. НАП е издала разпореждане за изпълнение. На 10.09.2019г. банката ѝ е превела 29 667лв., която е представлявала цялата наличност по сметката. На 17.11.2020г. банковата сметка на длъжника е била закрыта. Ответникът поддържа, че банката не е нарушила чл.136 от ЗЗД като не е платила на ЧСИ Б. и ЧСИ К. по изпълнителните листа в полза на ищеца. Наличните суми по сметката на длъжника вече са били запорирани. В изпълнение на чл.508 от ГПК банката е съобщила на ЧСИ Б. за наложените запори. Неточно и непълно е посоченото в исковата молба, че банката е съобщила, че в сметката има достатъчно средства за плащане на дълга на длъжника. Напротив, посочила е, че липсва авоар и има други запори. Оплакването на ищеца, че ЧСИ К. не е платил на нито един друг присъединил се кредитор е неотносимо към спора, особено като се вземе предвид, че разпределението е обжалваемо. Банката счита, че ЧСИ Ч. е следвало да плати първо на обезпечения кредитор, който е привилигиран, съгласно чл.136, ал.1, т.3 от ЗЗД. Вземанията за трудово възнаграждение са

посочени в чл.136, ал.1 ,т.5 от ЗЗД и са след обезпечените вземания. Възражава, че единствената възможност на ищеца да се удовлетвори са сумите по сметките на длъжника. В отговора на исковата молба се прави възражение за погасяване на претенцията на ищеца по давност.

Не се спори по фактите, изложени както в исковата молба, така и в отговора на исковата молба относно поредността на наложените запори върху сметките на длъжника „Солар енд бенефит интернешънъл“ ООД с ново наименование „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД.

Във връзка с твърденията в исковата молба ищецът е представил 9бр. изпълнителни листа, издадени в негова полза по реда на чл.410 от ГПК, запорно съобщение от 08.07.2014г.на ЧСИ М. Б., изпратено до ответника, запорно съобщение от същия съдебен изпълнител до ответната банка от 23.01.2015г., уточняващо запорно съобщение от 15.06.2015г. и трите документи са получени от банката, запорно съобщение от 10.04.2016г., изпратено до „УниКредит Булбанк“ АД от ЧСИ Г. К. и такова от 14.04.2016г., молба от ищеца до ЧСИ И. Ч. от 04.05.2016г., искане за превод от 30.03.2016г., изходящо от ЧСИ И. Ч., банково удостоверение, издадено от ответната банка на 03.02.2015г.

Ответникът във връзка със своите възражения е представил обезпечителни запори от 20.09.2013г. и от 30.07.2013г. на ЧСИ Р. М., запорно съобщение от НАП от 10.04.2014г. , отговор до ЧСИ М. Б. във връзка с изпратените от него запорни съобщения, съобщение за частично вдигане на запор, информация за наличността по сметките на длъжника, преводни нареждания, разпореждане на изпълнение на запорно съобщение от НАП от 02.09.2019г., и преводно нареждане във връзка с него.

Прието за безспорно и ненуждаещо от доказване е обстоятелството, че в полза на ищеца са издадени изпълнителни листа за процесната сума, за събирането на която са образувани изпълнителни дела, посочени в исковата молба, че са изпратени запорни съобщения до ответника, по които последният не е превел суми за удовлетворяване на Гр. В..

По делото е допусната счетоводна експертиза, която е изготвила заключение, според което банката е получила запорните съобщения от ЧСИ М. Б. и ЧСИ Г. К.. Вещото лице е посочило наличността по сметките на „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД към 09.07.2014., към 24.01.2015г., към

13.04.2016г. и към 14.04.2016г. В експертизата е посочено какви преводи и в какъв размер са извършени от банката към ЧСИ Ч..

Съдът възприема заключението като компетентно, безпристрастно и неоспорено от страните.

СГС е отхвърлил иска изцяло.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск по чл.49 от ЗЗД във вр. с чл.508 от ГПК.

Въззивния съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по правилността му е обвързан от посоченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Отговорността по чл.49 от ЗЗД е гаранционно – обезпечителна и за да се ангажира трябва да са налице следните предпоставки: деяние- действие или бездействие, то да е противоправно, вреда и тя да е причинена от лице, на което е възложена работата при или по повод на изпълнението ѝ и този, комуто е възложена работата да има вина за причинените вреди. Отговорността по чл.49 от ЗЗД се реализира въз основа на правната норма, чиито фактически състав изисква установяването на определени предпоставки. При осъществяването им се достига до ангажиране на отговорността на възложителя на работата. Възложителят може да се освободи от отговорност, ако докаже, че този, комуто е възложена работата не е причинил вреда и действията му не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената работа/ПП на ВС № 7/29.12.1958г./.

Според разпоредбата на чл.154 от ГПК всяка страна следва да докаже твърденията и възраженията си като за това следва да ангажира относими и допустими доказателства. Доказателствената тежест се разпределя според това, от които факти страната черпи за себе си благоприятни правни последици. При недоказването им съдът трябва да приеме, че те не са

осъществели, респективно не настъпват онези равни последици, които страна цели.

В тежест на ищеца е да установи в гражданския процес своята активна материалноправна и процесуалноправна легитимация. Г. В. извежда своето субективно материално право от съществуването на вземане, което поради неправомерни/противоправни действия на служители на ответника, не е удовлетворено в индивидуалното принудително изпълнение, по което той е взискател. В тежест на ищеца е да докаже както наличието на вземане, което е привилегировано, но така също и предпоставките от фактическия състав на чл. 49 от ЗЗД, както и че в следствие на действията на третото задължено лице е претърпял твърдените от него вреди в размера на вземането му, както и дали е налице обективна невъзможност да събере вземането си от длъжника като използва и други изпълнителни способности. Наличието и размерът на вредите, както и противоправното поведение на третото задължено лице по смисъла на чл.507 от ГПК се предполагат само в хипотезата на чл.452, ал.3 от ГПК, когато въпреки наложения заповест за плащане третото лице плати на длъжника, вместо по изпълнителното дело. / Р № 65/12.07.2022г. по гр.д. № 3512/21г., ВКС, II г.о., Р № 169/27.02.2018г. по т.д. № 879/16г., ВКС, II т.о/.

Ответникът е пасивно материалноправно и процесуалноправно легитимиран, респективно надлежна страна, защото неговото задължение произтича от нормите на закона- чл.508 от ГПК, изискващи от него в качеството му на трето задължено лице, да извърши плащане на кредитора, за да удовлетвори вземането му, предмет на принудително изпълнение.

Не се спори, че вземанията на ищеца произтичат от неизплатено трудово възнаграждение, за които той се е снабдил с изпълнителни листове. На основание чл.136, ал.1, т.5 от ЗЗД те са привилегировани и цялото имущество на длъжника служи за тяхното удовлетворяване.

По делото ищецът не е доказал, че вследствие на действия на банката в качеството ѝ на трето задължено лице по смисъла на чл.507 от ГПК е претърпял вреди в размера на вземанията му. Неоснователно е твърдението му, че тя е следвало да изпълни заповестите съобщения, изпратени от ЧСИ М. Б. и Г. К. като им преведе сумите, необходими за неговото удовлетворяване, без да се зачитат наложените преди изпълнителните заповести, обезпечителни такива от ЧСИ Р. М.. В случая банката е изпратила писмо до ЧСИ М. Б. на

09.07.2014г. в изпълнение на задължението си по чл.508 от ГПК, в което е посочила, че признава вземането, но и че има наложени запори от други съдебни/ публични изпълнители. Посочила е също, че поради липсата на достатъчен авоар, дължимите суми не могат да бъдат преведени.

Редът, по който ще се изпълнява, се определя от съдебния изпълнител при спазване на императивната разпоредба на чл.136 от ЗЗД. При конкуренция на права той определя кои вземания на привилегировани и хирографарни кредитори следва да удовлетвори и в какъв размер. В изпълнение на това свое правомощие съдебният изпълнител изготвя разпределение по реда на чл.460 от ГПК, което подлежи на обжалване от посочените в чл.462, ал.1 от ГПК лица. Сред тях не е третото задължено лице. Третото задължено лице не е страна в индивидуалното принудително изпълнение. То не може само да определя кое вземане е по реда си за удовлетворяване. При наличието на множество запори и привилегировано вземане третото задължено лице не може да извършва преценка кому да преведе парична сума. Неговите задължения са ясно и изчерпателно посочени в чл.508 от ГПК. Нормата е императивна и изисква от него в едноседмичен срок от получаване на запорното съобщение да съобщи на съдебния изпълнител дали признава за основателно вземането, върху което се налага запорът и готово ли е да плати, има ли претенции от други лица върху същото вземане, наложен ли е запор и по други изпълнителни листове върху това вземане и по какви претенции и превежда ли суми по банкова сметка на длъжника, банката, в която е открита сметката, както и размера на сумата. Ако третото задължено лице не оспорва задължението, то внася дължимата сума по сметката на съдебния изпълнител или предава заповорираната вещ. „УниКредит Булбанк“ АД независимо, че е признала вземането, върху което се налага запора, изрично е посочила, че не може да изпълни като преведе суми поради наличието на други запори и поради това липса на авоар.

Банката правилно е задържала сумата по наложените обезпечителни запори, произтичащ от обезпечителна заповед, издадена на 19.09.2013г. и на 29.07.2013г. от СГС и наложени със запорни съобщения от 20.09.2013г. и 30.07.2013г. На основание чл.459 от ГПК кредиторът, в полза на който е допуснато обезпечение чрез налагане на запор или възбрана, се смята за

присъединен вискател, когато изпълнението е насочено върху предмета на обезпечението. Припадащата се на обезпечения кредитор сума се запазва по сметка на съдебния изпълнител и му се предава, след като представи изпълнителен лист. Според ал.2 на тази разпоредба, ал.1 се прилага и за ипотекарния и зложния кредитор, както и за кредитора с право на задържане. В този случай на основание чл.507, ал.2 и ал.3 от ГПК третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи или суми. С тях не може да се удовлетвори друг кредитор, освен този, чието вземане е обезпечено. /Р № 65/12.07.2022г. по гр.д. № 3512/21г., ВКС, II г.о./ Когато запорът върху вземанията по банковите сметки на определено физическо или юридическо лице -ответник е наложен като обезпечителна мярка по допуснато обезпечение по предявен или бъдещ иск, неговата цел е да осигури, докато спорът е висящ, че неоснователно отричаното право ще бъде осъществено, т. е. сумата ще бъде платена и задължението погасено след постановяване на осъдително решение и образуване на изпълнително производство./ Р № 4/16.06.2017г. по т.д. № 3129/2015г., ВКС, II т.о/ Когато обезпечения бъдещ иск бъде уважен и вземането на обезпечения кредитор бъде съдебно признато, въз основа на издадените в негова полза изпълнителен лист, той ще има право да поиска от съдебния изпълнител да проведе принудително изпълнение за удовлетворяването му. Обезпечителният запор, както и изпълнителният имат за цел да запазят имуществото на длъжника, за да послужи то за удовлетворяване на кредиторите. Именно въз основа на издадените два изпълнителни листа в полза на обезпечения кредитор е образувано изп.д. № 178/16. пред ЧСИ И. Ч.. В исковата молба се твърди, че ищецът е бил присъединен кредитор по това изпълнително дело и съдебният изпълнител, след като е получил паричните средства от ответната банка във връзка с представени изпълнителни листа по обезпеченото със запор вземане, е следвало да удовлетвори предпочтително вземанията му. В правомощията на съдебния изпълнител е да извърши разпределение като прецени кое вземане да бъде удовлетворено при спазване на чл.136 от ЗЗД. Той е извършил такова на 13.04.2016г., което подлежи на обжалване, включително от ищеца като присъединен вискател. Ако не е бил съгласен с него е имал правната възможност да го обжалва. За разпределението на сумите от съдебния изпълнител третото задължено лице не може да носи отговорност. То не

може да преведе сума по изпълнителен заповест при наличието на обезпечителен такъв, както и на заповест от публичен изпълнител. Установено е, че те изчерпват наличността по банковата сметка на длъжника.

В отговора на исковата молба ответникът е направил възражение, че удовлетворяването на ищеца от сумите по банковата сметка на длъжника, не е единствената му възможност. В тежест на въззивника е да докаже, че е налице обективна невъзможност да събере вземането си от длъжника като използва и други изпълнителни способи. В хода на съдебното дирение не са събрани доказателства, които да установяват, че освен от паричната наличност по сметките на „Ес Би Ай Инвестмънт България“ ЕООД, ищецът няма обективна възможност да се удовлетвори от друго негово имущество чрез други изпълнителни способи.

Въззивният съд намира, че ищецът не е доказал, че с действията си ответника като трето задължено лице му е причинил твърдените имуществени вреди, включително и дали е налице обективна невъзможност да събере вземането си като използва и други изпълнителни способи. Искът е неоснователен.

Поради изложеното първоинстанционното решение следва да се потвърди.

По разноските.

Поради изхода на спора на жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът по жалбата е направил искане за присъждане на такива. Процесуалният представител на въззивника е направил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК. При преценката за съответствие на адвокатското възнаграждение на вложените усилия от страна на пълномощника за защита интересите на страната, съдът следва да съобрази фактическата и правна сложност на делото, наличието на задължителна практика по повдигнатите въпроси. Настоящата инстанция счита, че претендираното адвокатско възнаграждение от ответника по жалбата не е прекомерно, доколкото общо размерът му е под минимума по чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери за адвокатските възнаграждения/ ДВ бр. № 84/25.10.2016г./. Направеното възражение е неоснователно.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1928/18.07.2022г. на СГС, ГО, 9 състав, постановено по гр.д. № 7460/21г.

ОСЪЖДА Г. Р. В., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. „****“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.** и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Крум Попов“ № 1 чрез адв. Ч. В. да заплати на „УниКредит Булбанк“ АД, ЕИК 831919536, гр. София, пл. „Света Неделя“ № 7 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „6ти септември“ № 12 чрез адв. С. и гр.София, бул. „Ал. Стамболийски“ № 20, вх.А чрез адв. Ш. сумата от 2 734 лв. / две хиляди седемстотин тридесет и четири лева/ разноси по делото пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____